

— Ez az öreg ember nagyon sokat veszthetett akkor. Ugye jól mondom, kérem? — kérdezte Lesencei Karcsitól a kövér asszony.

— Akkor és azóta — felelte.

A kövér asszony érdeklődve nézett rá, valamit még kellett mondani.

— A barátom, Inócinak hívják, azt szokta mondani, hogy minden második embert, vagy még többet is, eltalált a háború, s hogy még tíz meg tizenöt év távolból is eltalálhat minket.

— Bizony, bizony. Nagyon igaza van a maga barátjának.

Lesencei Karcsi megindult. Kíváncsi volt, mit fog szólni ehhez Inóci, amit a nevében mondott.

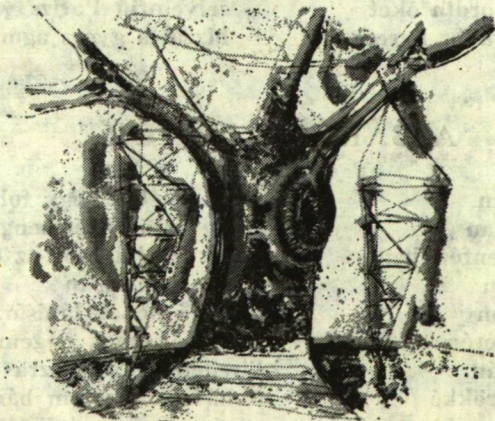
Egy betapasztott fészker vagy fáskamra volt a hat férfi szállása, fejenként havi kétszázharmincért. A másik fészkerben négy öregasszony lakott ugyanennyiért. A szállásadóról a héten egy leleplező cikk jelent meg az egyik napilapban. Azt is beírhatták volna, gondolta Lesencei Karcsi, hogy kiöntötte a halaimat az udvarra, bár most már nem is bánkódott utánuk. Akik otthon voltak, már mindnyájan lefeküdtek. Ő is lefeküdt, de csak úgy gondolkodni.

Mondjuk, nagy tömeg állna a téren, s rémülten felfelé mutogatnának. A kis öregember meg rikácsolná, hogy bombázók. Nagy lenne a zűrzavar, én meg, mondjuk, odaállnék eléjük nyugodtan, s megmagyaráznám nekik, hogy amit látnak, azok csak repülőhalak . . .

— Alszik már, Karcsi?

. . . És tulajdonképpen akárhogy is van, de a többiek, a mindenki szemével nézve, a repülőhalak mégiscsak a messzi dolgok közé tartoznak, annak ellenére, hogy nekem közel vannak. Akkor viszont fordítva is igaz, hogy a messzi dolgok, a vállalat, Tábori meg az egész mindenség, . . . vagy ami majd holnap fog adódni, amiket jól kell nézni közelről is, mégha azok esetleg messzi dolgok lennének . . . És tulajdonképpen az sem kis dolog, hogy az ember épségben hazaér a sok fel nem robbant bomba között, és semmivel se kisebb, hogy mindezek után másnap mégis el mer mindig indulni.

GOÓR IMRE RAJZA